

## Sommarnatt

Det var en mörk sommarnatt och endast det stilla kluckande ljudet när havets små vågor slog mot stranden hördes. Månen var denna natt full och kastade långa, mystiska, mörka skuggor. Någonstans bland skogens träd stod en yngling, han höll en flaska Claret i handen. På väg ner till stranden, bort från den höga, livliga musiken hade frack, fluga, skor och strumpor åkt av i ett desperat försök att komma bort från de glitterklädda damerna och de frackklädda männen. Där stod han nu, med flaskan Claret i handen, barfota, med upprullade byxor och uppknäppt skjorta, lutad mot ett träd. Något som en betraktare mest troligt skulle uppleva som avslappnat. Ynglingen lyssnade på havet. Han var inte nykter, kunde inte minnas när han var det sist, instängd som han var i sin egen ensamhet. Där stod han ensam med ögonen på havet och dess små krusande vågor. Han väntade på att tiden skulle gå, så att han kunde åka till det stora, ensliga huset på kullen som han ägde, men inte kallade för hem.

Plötsligt, som en nymf, kom en ung kvinna, klädd i vitt, gående längs vattenbrynet. Den svaga vinden lekte i hennes eldröda lockar, det vita tygets massor vajade förföriskt, som om det dansade med vinden. Den unga kvinnans elfenbenshy lyste i månens svaga ljus.

Ynglingen tittade fascinerat på, vad som för honom verkade vara en dröm. Claret flaskan han höll i handen föll ner i den mjuka mossan. För ett ögonblick kändes det som om vinden höll andan inför den dova duns flaskan hade åstadkommit. Den unga kvinna vände sitt ansikte mot skogen. Ynglingen upplevde det som om hon såg rakt på honom, men han visste att hon inte kunde se honom där han stod i mörkret. Han andades lugnt ut och vände åter blicken mot nymfen nere på stranden. Men så log hon vemodigt åt skogen, hennes blodröda läpparavtecknades skarpt mot den elfenbensvita hyn. Han tyckte sig kunna se en tår från hennes havsgröna ögon, innan hon åter vände sig mot havet. Vinden blåste nu starkare och klänningens vita tyg smet åt runt kvinnans kropp. Hon gick sakta ut i havet. Ynglingen slöt sina ögon. När han öppnade dem igen var kvinnan borta, likaså alla spår efter henne. Stranden var lika orörd som den varit innan hon vandrat längs med vattenbrynet. Ynglingen skakade förvirrat på huvudet. Hade han drömt?

En tidig eftermiddag, ett par nätter senare, vaknade ynglingen i sin stora säng. På nattduksbordet fanns som vanligt konjaskupan med Hennessy XO och morgontidningen. Han tog tidningen i ena handen och konjaken i andra och gick fram till fönstret. Hans tankar var inte riktigt med honom denna grå eftermiddag, och han tänkte egentligen inte så mycket på vad han läste. Men hans ansikte blev kritvitt när hans väl registrerade vad som stod på första sidan:

”Ung kvinna hittad död på stranden av lekande barn”

”-Själv mord tror polisen. Flickan var klädd i en vit klänning och hade rött hår. Namn okänt...”

Konjaskupan for i golvet med ett kras. Nu stod ynglingen som förstenad och tittade på hur den guldorangea drycken spred sig runt hans barfota fötter.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gullefnufs med Poeter.se id #16032 innehar upphovsrätten